

Штепа Валентина Михайлівна,
здобувач вищої освіти 3-го курсу
юридичного факультету, ЮД-646
Дніпропетровського державного університету
внутрішніх справ

Науковий керівник:
Орлова О.О.

кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри
загальноправових дисциплін Дніпропетровського
державного університету внутрішніх справ

ЄВРОПЕЙСЬКА ІНТЕГРЦІЯ УКРАЇНИ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

На сьогодні тема інтеграції України до європейського співтовариства набуває все більшої актуальності. Визначальною рисою сучасної Європи є інтеграційні процеси, які забезпечили розвиток країн Західної Європи, стали взірцем для країн іншої частини континенту. Утворення Європейського Союзу – складний, багатоетапний процес, під час якого країнам-учасникам довелося розв'язати гострі економічні, соціальні, політико-правові проблеми, відшукувати адекватні відповіді на виклики часу [1].

Для сучасної Української держави, європейська інтеграція виступає, насамперед, своєрідним шляхом модернізації економіки, подолання технологічної відсталості, залучення іноземних інвестицій і новітніх технологій, створення нових робочих місць, підвищення конкурентоспроможності вітчизняного товаровиробника, вихід на світові ринки. В той же самий час, політичні переваги інтеграції України у ЄС пов'язані зі створенням надійних механізмів політичної стабільності, демократії та безпеки; зближення із Європейським Союзом виступає гарантією, а виконання його вимог – інструментом розбудови демократичних інституцій в Україні; членство у Європейському Союзі може відкрити шлях до колективних структур спільної європейської безпеки, забезпечити ефективнішу координацію дій у сфері контролю за експортом і нерозповсюдження зброї масового знищення, в боротьбі з тероризмом, організованою злочинністю, нелегальною міграцією тощо [2].

Щоб дійти до створення сприятливих умов та дружніх відносин, знайти шлях до співпраці та приєднання до Європейських розвинених країн, на сьогодні наш уряд схвалив Стратегію комунікації у сфері європейської інтеграції на 2018-2021 роки.

Основною метою Стратегії є утвердження в українському суспільстві свідомої підтримки членства України в Європейському Союзі, інтеграції в європейський економічний, культурний та політичний простір та здійснення процесу внутрішніх реформ і перетворень у бік більш вільного, справедливого, демократичного, успішного і прозорого суспільства. Стратегія визначає комунікаційні цілі та цільову аудиторію. Передбачається, що реалізація Стратегії здійснюватиметься спільними зусиллями органів державної влади, органів місцевого самоврядування, інститутів громадянського суспільства та бізнесу за рахунок і в межах бюджетних призначень, передбачених центральним органам виконавчої влади, іншим державним органам на відповідний рік, та інших джерел, не заборонених законодавством. Для реалізації Стратегії також можуть залучатися фінансові можливості вітчизняних і міжнародних бізнесових організацій, фондів, неурядових організацій тощо [3].

Інтеграція з ЄС є складовим елементом зовнішньої політики України. Натомість, європейська інтеграція повинна сприйматися в першу чергу, не як зовнішня, а як комплексна внутрішня державна політика, спрямована на впровадження актуальних для українського суспільства реформ. Дотримуються такої точки зору більшість українських експертів, вважаючи, що ратифікація Угоди про асоціацію та безвізовий режим з Європейським Союзом – однозначно найбільші успіхи України на шляху євроінтеграції. Серед інших успіхів експерти виділяють Угоду про зону вільної торгівлі між Україною та ЄС, проведення реформ з підтримкою євроспільноти і надання фінансової та матеріальної допомоги зі сторони ЄС [4].

До позитивних наслідків вступу України в ЄС можна віднести такі переваги: стабільність політичної системи та адаптація національного законодавства із законодавством ЄС, реформування національного судочинства, впровадження стандартів ЄС у виробництві, реформування освіти, охорони здоров'я, соціального захисту тощо, поширення української культури в країнах ЄС.

До негативних наслідків вступу України в ЄС можна назвати такі недоліки: часткова втрата суверенітету, невизначеність стратегії розвитку ЄС, втрата конкурентоспроможності певних галузей, складність переходу на європейський рівень цін.

Отже, можна зробити висновок, що навіть не зважаючи на досить позитивний розвиток відносин між Україною та Європейським Союзом, ми ще не повною мірою відповідаємо Копенгагенським критеріям. Проте, членство у ЄС є стратегічним орієнтиром українських прагнень до перетворення і ключовою метою, заради якої проводяться реформи.

Бібліографічні посилання:

1. Кротюк С.Ф. Європейська інтеграція: успіхи та проблеми: (до 50-річчя підписання Договору про Європейське економічне співтовариство). 2018.
2. Беззуб І. Сучасний стан і перспективи української євроінтеграції. URL: http://nbuviap.gov.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=120.
3. Про схвалення Стратегії комунікації у сфері європейської інтеграції на 2018-2021 роки: Розпорядження КМУ від 25 жовтня 2017 р. № 779-р.
4. Эксперты назвали наибольшие успехи Украины на пути евроинтеграции. URL: https://zn.ua/POLITICS/eksperty-nazvali-naibolshie-uspehi-ukrainyna-puti-evrointegracii-255696_.html.

Юрченко Олена Геннадіївна,
студентка другого року навчання (ОП «бакалавр»)
факультету історії та права
Центральноукраїнського державного педагогічного
університету імені Володимира Винниченка

**ПРАВО НА ЗВЕРНЕННЯ ЯК ФОРМА ВЗАЄМОДІЇ
ДЕРЖАВИ І ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА**

На сьогодні Україна знаходиться на досить складному етапі свого становлення як дійсно демократичної та соціально орієнтованої держави у зв'язку з важливими завданнями, що ставляться перед нею у процесі євроінтеграції та адаптації міжнародних стандартів у галузі права. Саме тому для виконання цих вимог діяльність органів держави, яка безпосередньо пов'язана із забезпеченням життєдіяльності суспільства, реалізацією на достатньому рівні прав та свобод громадян, повинна підпорядковуватися такому принциповому положенню як верховенство права та участі громадян в публічному управлінні.

Право на звернення чітко закріплюється в ст. 40 Конституції України [2].

За ст. 1 Закону України «Про звернення громадян» від 2 жовтня 1996 р., громадяни України мають право звернутися до органів державної влади, місцевого самоврядування, об'єднань громадян, підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності, засобів масової інформації, посадових осіб відповідно до їх функціональних обов'язків із зауваженнями, скаргами та пропозиціями, що стосуються їх статутної діяльності, із заявою або клопотанням щодо реалізації своїх соціально-економічних, політичних та особистих прав і законних інтересів та скаргою про їх порушення. За ст. 3 вказаного Закону виділяють такі види звернень: заяви, пропозиції та скарги [4].

Пропозиція (зауваження) – це звернення громадян, де висловлюються порада, рекомендація щодо діяльності органів державної влади і місцевого самоврядування, депутатів усіх рівнів, посадових осіб, а також висловлюються думки щодо врегулювання суспільних відносин та умов життя громадян, удосконалення правової основи державного і громадського життя, соціально-культурної та інших сфер діяльності держави і суспільства.

Заява (клопотання) – це звернення громадян із проханням про сприяння реалізації закріплених Конституцією та чинним законодавством їх прав та інтересів або повідомлення про порушення чинного законодавства чи недоліки в діяльності підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності, народних депутатів України, депутатів місцевих рад, посадових осіб, а також висловлення думки щодо поліпшення їх діяльності.